

Mgr. Martin Pisarovič

Advokát

nám. T.G.Masaryka 17

690 02 B ř e c l a v

tel. 519 322 402

Krajskému úřadu Jihomoravského kraje

Odbor územního plánování a stavebního úřadu

Žerotínovo náměstí 3

60182 B r n o

Ke sp.zn.: **S-JMK 64904/2021 OÚPSŘ**

Věc:**Alexandra Světlíková**, Hvozdec č.p. 101, 664 71 Hvozdec, na základě plné moci zastoupena advokátem Mgr. Martinem Pisarovičem, AK Břeclav, nám. T.G. Masaryka 17, o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby veřejného osvětlení Hvozdec, Na Rovinách

ODVOLÁNÍ

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odbor územního plánování a stavebního úřadu, ze dne 26.4.2022, č.j.JMK 61160/2022, bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Veverská Bítýška, stavebního úřadu, ze dne 20.1.2021, č.j.výst. VB/141/21/SÚ/M, sp.zn. SVB/1297/20/SÚ/M, o umístění stavby nazvané „*VO – Hvozdec, Na Rovinách. Novostavba. Stavba technické infrastruktury. Stavba se umísťuje na pozemcích p.č. (vše v k.ú. Hvozdec u Veverské Bítýšky) : 231/1, 323/110, 323/23, 442, 323/48, 323/11, 323/50, 323/52, 323/34, 323/33, 323/88, 106/1, 106/9, 105, 106/2, 106/5, 106/8.*“

Proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odbor územního plánování a stavebního úřadu, ze dne 26.4.2022, č.j.JMK 61160/2022, **podávám** v zákonné lhůtě v celém jeho rozsahu **odvolání**, které odůvodňuji následovně.

Správní orgán se v napadeném rozhodnutí s mojí hlavní námitkou spočívající v tom, že vlastnictví k sousednímu mému pozemku bude omezeno ochranným pásmem stavby veřejného osvětlení, jelikož její umístění je žadatelem navrhováno v bezprostřední (30 cm) blízkosti hranice s mým pozemkem, vypořádal tak, že stavba veřejného osvětlení včetně stožárů, ačkoli je zpravidla na elektrizační soustavu napojena, není její součástí ani příslušenstvím, ale pouze, z hlediska funkčního a stavebně technického, odběrným zařízením konkrétního konečného spotřebitele. Proto tedy dle jeho názoru nepatří mezi stavby technické infrastruktury spadající pod zákonč. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, a nepožívá proto ani jeho ochrany ani výhod, pročež ochranné pásmo v případě veřejného osvětlení nevzniká ze zákona. Na případné zřízení ochranného pásma vedení veřejného osvětlení dle správního orgánu dopadá výlučně úprava daná § 83 stavebního zákona. Je tedy na vůli žadatele o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby, aby v případě, že má zájem ochránit vedení veřejného osvětlení, současně (nebo i samostatně) požádal o vydání územního rozhodnutí o ochranném pásmu a aby navrhl vhodné a okolnostem přiměřené podmínky této ochrany, např. i vymezením činností, které nebude přípustné ve vyhlášeném ochranném pásmu provádět, nebo za jakých podmínek tyto činnosti přípustné budou.

Správní orgán dále v napadeném rozhodnutí konstatuje, že přezkoumáním předložené dokumentace pro územní rozhodnutí, ověřené stavebním úřadem v územním řízení, zjistil, že žádné ochranné pásmo není v situačních výkresech zakresleno a ani žadatel o jeho vymezení v uplatněné žádosti ze dne 15.06.2020 nežádal. Proto tedy dle zjištění správního orgánu na můj pozemek, ani pozemky ostatních vlastníků sousedních nemovitostí, žádné ochranné pásmo nezasahuje, neboť toto dosud neexistuje. Správní orgán dále uvádí, že žadatel má sice možnost při existenci pravomocného územního rozhodnutí na umístění veřejného osvětlení požádat o rozhodnutí o ochranném pásmu samostatně, avšak zda tak učiní, je výlučně na jeho rozhodnutí a též jeho právem nikoli povinností. S ohledem na skutečnost, že vyhlášení ochranného pásma nebylo předmětem vydaného územního rozhodnutí o umístění veřejného osvětlení, shledal správní orgán moji námitku neopodstatněnou.

Správní orgán zde ovšem i přes uvedenou argumentaci opomíjí ust. § 23 odst. 2 vyhl.č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, podle kterého umístěním stavby nebo změnou stavby na hranici pozemků nebo v její bezprostřední blízkosti nesmí být znemožněna zástavba sousedního pozemku. Je-li zde tedy možnost žadatele požádat dodatečně i samostatně o vydání rozhodnutí o ochranném pásmu (byť v rámci nyní probíhajícího řízení o

ochranné pásmo nežádá), je třeba také tuto skutečnost v řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby zohlednit; zvláště pak s ohledem na charakter umísťované stavby, když u liniové stavby veřejného osvětlení je zpravidla ochranné pásmo rozhodnutím stavebního úřadu stanovováno. Je zde tedy reálný předpoklad, že žadatel o vydání rozhodnutí o ochranném pásmu předmětné stavby veřejného osvětlení dodatečně (po právní moci rozhodnutí o umístění stavby) požádá a této jeho žádosti bude vyhověno, jelikož ochranné pásmo u stavby tohoto typu je žádoucí. A zde již vlastník pozemku dotčeného potencionálním ochranným pásmem bude mít pouze velmi omezené možnosti obrany zúžené pouzera vymezení obsahových podmínek ochranného pásma, tedy vymezení činností či jejich rozsahu, jež nebude možné ve vymezeném ochranném pásmu vykonávat. A to je dle mého soudu chabá ochrana vlastníka sousední nemovitosti, kdy žadatel může těmito postupnými kroky způsobit výraznějšího omezení vlastnického práva souseda, než by dosáhl v případě, že by o vymezení ochranného pásma žádal přímo v řízení o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby veřejného osvětlení. K takovému postupu mu správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí fakticky dává návod. V rámci výkonu státní správy, předvídatelnosti a v souladu s principem dobré správy je proto třeba již v tomto územním řízení umístění stavby velmi důsledně dbát na ochranu práv všech dotčených subjektů, zejména pak ochranu práva vlastnického, jež může být též v návaznosti na vydávané územní rozhodnutí následnými kroky žadatele ohroženo či omezeno, a je-li to možné, pak tomuto v již probíhajícím řízení předejít. Právě na tyto případy pamatuje uvedené ust. § 23 odst. 2 věty druhé vyhl.č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. V dané věci je totiž zcela evidentní, že u stavby umísťované tak těsně u hranice se sousedním pozemkem může navazujícím rozhodnutím o vymezení ochranného pásma na dodatečnou žádost žadatele reálně dojít, a takové ochranné pásmo (a to je zřejmé již v rámci nyní probíhajícího řízení) vlastnické právo k sousednímu pozemku nepochybně zasáhne.

Dále je třeba uvést, že napadeným rozhodnutím byla část přezkoumávaného rozhodnutí stavebního úřadu (č. j. VB/141/21/SÚ/M) nadřízeným orgánem fakticky potvrzena a nebyla změněna, kdy toto obsahuje ve výrokové části konstatování, že stavba bude umístěna podle ověřeného situačního výkresu, se zakreslením stavebních pozemků s vyznačením vazeb a vlivů na okolí. S touto částí uvedenou v bodě 1 podmínek pro umístění stavby nelze souhlasit, jelikož výkres neobsahuje vyznačení vazeb a vlivů na okolí. Souhlasit nelze především z toho důvodu, že výkres neobsahuje kóty, ze kterých by bylo patrné, v jaké vzdálenosti bude stavba umístěna od hranice mého pozemku, respektive, zda výkopové práce nezasáhnou do mého pozemku či nepoškodí můj pozemek a vzrostlou zeleň, která je u hranice pozemku vysazena. Jde zejména o vzrostlé stromy o stáří ne méně, než 15 let, u nichž je předpoklad vytvořeného rozsáhlého

kořenového systému, jehož porušením při přípravě výkopu by mohl dojít k uhynutí. Touto okolností se krajský úřad vůbec nezabýval. Ke stavbě se tedy nelze relevantně vyjadřovat, čímž jsou dotčena moje vlastnická práva a právo na řádné zjištění skutkového stavu věci potřebného pro vydání rozhodnutí. V dokumentaci taktéž nejsou výkresy či popis, jak hluboké a široké budou u mého pozemku prováděny výkopy.

Krajský úřad se také v napadeném rozhodnutí nikterak nezabýval podmínkou č. 5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, která je naprosto neurčitá a zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jelikož konkrétně neřeší zeleň na staveništi a závazné stanovisko, které by tuto zeleň řešilo. Alibisticky a neurčitě jen stanovuje podmínku, že pokud bude potřeba, bude se zeleň řešit. Jelikož se pro tento typ staveb nevydává stavební povolení, musí se tato záležitost řešit již v rozhodnutí o umístění stavby.

Krajský úřad řeší formu nápravy rozhodnutí stavebního úřadu formou změny dle ust. § 97 odst. 3 správního řádu. Na základě toho v podmínce č. 4 uvádí, že vzniklé odpady budou shromažďovány pouze na pozemcích vymezených jako stavební pozemky nebo zařízení stavenišť. Nicméně žádné takové pozemky nejsou v rozhodnutí definovány.

Rozhodnutí krajského úřadu, respektive jím doplněné podmínky, nesplňují požadavky vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu. V ust. § 9 odst. 1 písm. c) tohoto právního předpisu je uvedeno, že územní rozhodnutí obsahuje umístění stavby na pozemku, zejména minimální vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb. Krajský úřad v tomto směru vzhledem k liniové stavbě neodkázal ani na situační výkres, kde by tyto skutečnosti byly uvedeny. Konstatování krajského úřadu ve svém odůvodnění, že je dostačující pro účastníka řízení přístup na internetu k adresám cuzk.cz či mapy.cz, je z pohledu účastníka řízení naprosto nepřipustné, nedostatečné a zcela irelevantní.

Dále v napadeném rozhodnutí taktéž chybí vymezení území dotčeného vlivy stavby dle ust. § 9 odst. 1 písm. e) uvedené vyhlášky. Dle ust. § 9 odst. 6 této vyhlášky pak mají být součástí rozhodnutí, pokud stavba nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení stavby, podmínky pro provedení stavby, což se v tomto případě nestalo. Například není zde popsáno zařízení staveniště, na které je v jednom z bodů rozhodnutí odkazováno.

Napadené rozhodnutí taktéž postrádá povinnost uložení zpracování dokumentace pro provádění stavby, jak to ukládá ustanovení § 92 odst. 1 stavebního zákona.

Na základě výše uvedeného a vzhledem ke skutečnosti, že odůvodnění napadeného rozhodnutí vytýká řadu pochybení stavebnímu úřadu, a to jak porušení procesního charakteru, tak porušení hmotněprávních norem (stavebního zákona), je s podivem, že krajský úřad toto

rozhodnutí nezrušil a jeho obsah toliko změnil s konstatováním, že zrušení rozhodnutí by bylo nepřiměřeným zásahem vzhledem k míře dotčení práv jiných účastníků či veřejného zájmu, hájeného stavebním zákonem, prostřednictvím právního předpisu. Dále konstatuje, že újma, která by vznikla žadateli mocenským zásahem představovaným zrušením přezkoumávaného rozhodnutí, by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vydáním přezkoumávaného rozhodnutí vznikla či vzniknout mohla třetím osobám. Domnívám se, že pokud mi stavební zákon v tomto případě zakládá postavení účastníka řízení, mám právo hájit si svá práva a právo na řádné řízení a podklady. Z popisu celého řízení se lze domnívat, že i oznámení o zahájení řízení neproběhlo v souladu s platnými předpisy a tudíž nebyla naplněna procesní práva účastníků řízení. Konstatování krajského úřadu, že se nikdo neodvolal, nelze brát jako skutečnost a ospravedlnění pro odepření postupu podle ust. § 36 správního řádu, jelikož v době, kdy jsem se dozvěděla o vydání územního rozhodnutí veřejnou vyhláškou, již bylo územní rozhodnutí dle lhůt v právní moci, a tudíž jsem přistoupila až k formě podání podnětu na přezkum rozhodnutí. Následně ovšem bylo odvolacím orgánem zjištěno, že územní rozhodnutí nebylo řádně doručováno a tudíž nemohlo nabýt právní moci, z toho důvodu měl být můj podnět na přezkum brán dle správního řádu podle obsahu, a tudíž s ním mělo být nakládáno jako s odvoláním. S postupem stavebního úřadu, i s postupem krajského úřadu proto nelze souhlasit a vzhledem k tomu, že stavba ještě nebyla zahájena a tudíž nemůže stavebníkovi vzniknout nepřiměřená újma, je třeba důsledně dodržet procesní postup stanovený zákonem, a postup si nezjednodušovat na úkor procesních práv účastníků řízení.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem navrhuji, aby odvolací orgán výše uvedené územní rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému úřadu k novému rozhodnutí.

Děkuji.

V Břeclavi dne 10.5.2022

Alexandra Světlíková
v z. Mgr. Martin Pisarovič
Advokát

Příloha: plná moc advokáta